

Η κοινωνικοποίηση της Ιατρικής στα χρόνια της ισπανικής επανάστασης

Η κοινωνικοποίηση της ιατρικής ήταν ένα ακόμα διακεκριμένο επίτευγμα της επανάστασης. Μετά τη 19η Ιουλίου το θρησκευόμενο προσωπικό που είχε διευθύνει τις υπηρεσίες υγιεινής εξαφανίστηκε μέσα σε μία νύχτα από τα νοσοκομεία, τα φαρμακεία και άλλους φιλανθρωπικούς θεσμούς, κάνοντας αναγκαία την άμεση βελτίωση νέων μεθόδων οργάνωσης. Μπροστά σε αυτή την επίδραση δημιουργήθηκε το Συνδικάτο των Υγειονομικών Υπηρεσιών στη Βαρκελώνη το Σεπτέμβριο του 1936. Μέσα σε μερικούς μήνες είχε 7000 ειδικευμένα ιατρικά επαγγελματικά μέλη, πάνω από 1000 ήταν γιατροί διαφορετικών ειδικοτήτων. Εμπνευσμένο από το μεγάλο κοινωνικό ιδανικό ο σκοπός του Συνδικάτου ήταν να αναδιοργανώσει ουσιαστικά ολόκληρη την πρακτική της ιατρικής και των υπηρεσιών δημόσιας υγείας. Το Συνδικάτο ήταν μέρος της Εθνικής Ομοσπονδίας για τη Δημόσια Υγεία, ένα τμήμα της CNT που το 1937 είχε 40.000 μέλη.

Η περιοχή της Καταλωνίας χωρίστηκε σε 35 κέντρα μεγαλύτερης ή μικρότερης σημασίας, εξαρτώμενων από την πυκνότητα του πληθυσμού, με ένα τέτοιο τρόπο που κανένα χωριό ή χωριουδάκι να μην είναι χωρίς υγειονομική προστασία ή ιατρική φροντίδα. Σε ένα χρόνο, στη Βαρκελώνη μόνο, έξι νέα νοσοκομεία δημιουργήθηκαν, συμπεριλαμβάνοντας δύο στρατιωτικά για τις πολεμικές απώλειες. Εννέα νέα σανατόρια εγκαταστάθηκαν σε απαλλοτριωμένες ιδιοκτησίες σε διαφορετικά μέρη της Καταλωνίας. Ενώ πριν την επανάσταση οι γιατροί

Της Deirdre Hogan μέλους της ιρλανδικής αναρχοκομμουνιστικής οργάνωσης Workers Solidarity Movement (WSM).